

gjæld. Det ærede Medlem vilde endvidere vide, at adskillige andre Anbringelser af Statsmidler have havt ganske særlige Formaal, som blandt Andet ved det i sin Tid stete stærke Opkjøb af sjællandske Jernbaneaktier af forberede en let Overtagelse af de sjællandske Jernbaner. Ogsaa denne Forretning, som er indledet af den nuværende Regjering, foreslaaet af den nuværende Regjering og gennemført af den nuværende Regjering, tyder dog ingenlunde paa, at det er et særligt Formaal for denne Regjering at opdyngge Midler i Statskassen, thi alene dette Kjøb af de sjællandske Jernbaner, vil det ærede Medlem vide, medførte en ganske betydelig Nedgang i den disponible Statsformue. Jeg tror imidlertid, at den nærmere Forklaring af, hvorfor Statsmidlerne ere anbragte paa den Maade, som findes oplyst saavel i Finantslovens Anmærkninger som i Statsregnskabet, hører mere hjemme eller ialtfald bedre kan gives i Finantsudvalget end her i Salen for Offentligheden. Jeg skal dog endnu bemærke, at naar det ærede Medlem ankede over, at man havde en saa stor Beholdning staaende i Nationalbanken som 11 Millioner til en meget lav Rente, og beregnede, at Tabet derved omtrent var 3 Gange 100,000 om Aaret, saa er denne Beholdning hos Nationalbanken jo meget variabel, den er i dette Dieblif ikke 11, men kun 6 Millioner. Havde jeg altsaa fulgt det, som det ærede Medlem vilde anse for at være finantsielt rigtigt, og havde anbragt de 11 Millioner i Papirer, ja, da havde jeg været nødt til i Løbet af det sidste Aar Maaneder at realisere for omtrent 5 Millioner for at kunne dække Statens Forpligtigheder; jeg veed ikke, om det ærede Medlem vil fastholde, at noget Sligt egentlig vilde være finantsielt forstaaet. De til sine Tider betydelige Beholdninger hos udenlandske Korrespondenter ere naturligvis ikke Penge, der anbringes for at faae dem forrentede paa den fordelagtigste Maade, det er Beløb, man har liggende i Udlandet til Afgjørelse af Statskassens Udbetalinger der, og selvfølgelig ligge disse Beholdninger ikke renteløse; der indvindes en Rente, ganske vist en moderat, men det Beløb, der i det sidste Aar dels i Rente og dels derved, at man selvfølgelig kun kjober disse udenlandske Valuta, naar Guldkursen er lav, i det Hele taget er indvundet paa disse Tilgodehavender i Udlandet, udgjor dog $2\frac{1}{2}$ pCt., og naar man dertil vil regne den Fordel, det er at kunne betale ved Anvisning paa Udlandet af sine egne Midler i Stedet for at skulle kjope det udenlandske Betalingsmiddel uden Hensyn til, hvor høi Kursen er i Diebliffet, tror jeg nok, man maa indrømme,

at denne Rente af $2\frac{1}{2}$ pCt. af den Beholdning, der ligger der, ingenlunde er at betegne som ringe.

I det første Foredrag, vi hørte som indledende Finantslovforslagets Behandling her i Thinget, fremkom der et Spørgsmaal til mig om, hvad jeg havde foretaget til at formindste eller ialtfald til at forebygge en Forøgelse af Statskassens Tilgodehavende i Mellemregning med de vestindiske Kolonialkasser. Dertil skal jeg kun svare, at det, som jeg havde anset for at være forstaaet og for at være billigt lige overfor Kolonieme, nemlig at Moderlandet overtog Udgifterne til Militærholdet derude, da Kolonialkasserne ikke mere vare i Stand til at bære dem, ikke vandt dette ærede Things Bifald. Jeg veed ikke, om Meningen skulde være den, at man ved at negte Udbetalinger paa Kolonialkassernes Begne overensstemmende med Loven af 1863 derved skulde tvinge eller søge at tvinge Kolonialkasserne til at gjøre Opbud, eller at man skulde tvinge dem til at reducere deres Udgifter ned under, hvad der paa nogen Maade kunde være forsvareligt. De Udgifter, som det naturligvis vilde ramme først og fremmest, var naturligvis Militærudgifterne, og jeg behøver vel ikke at minde om, hvad der blandt Andet var Følgen af de store Reduktioner af Militærholdet i Marerne før 1875, thi at man skulde staa i den Formening, at man vilde kunne fremdrive en større Statteydelse, har jeg dog antaget ikke kunde være Tilfældet. Jeg har antaget, at man gennem de gjentagne Forhandlinger om dette Emne her i Thinget og gennem hvad der iøvrigt saa fylldig har foreligget her i Thinget, havde en tilstrækkelig klar Forestilling om, hvor høi Skatteevnen i Kolonieme for Tiden er. Jeg beklager selvfølgelig meget, at denne Mellemregning mellem Statskassen og Kolonialkasserne i de senere Aar har været i en stadig Vøien, jeg beklager det som sagt meget, men jeg vil dog ikke gjøre den ærede Talers Ord til mine, at disse Tilgodehavender ere haabløst tabte: de kunne indvindes ved en økonomisk Fremgang paa Verne og forholdsvis hurtig indvindes, men de kunne selvfølgelig ogsaa indvindes, saa snart den Anerkjendelse bliver almindelig herhjemme, at man ikke med Billighed kan fordræ, at Kolonieme skulle bære disse militære Udgifter, som bleve paalagte dem i den Tid, hvor Koloniernes økonomiske Tilstand var anset for at være god.

Da jeg ser, at det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) nu er kommen tilstede, og det særlig, som jeg udtalte, var af Hensyn til ham, jeg havde